Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

60ὸν

ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ἐπανελήφθησαν αἱ κατὰ τοῦ Νεκταρίου συκοφαντίαι καὶ διαβολαί, αἱ ὁποῖαι, προσωρινῶς ὡς ἀπεδείχθη, εἶχαν κοπάσει, ἐπειδὴ ὁ πρώην Μητροπολίτης 'Αθηνῶν, ἀναμεμιγμένος εἰς τὸν 'Εθνικὸν διχασμόν, δὲν εἶχε καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν Αἴγινα.

'Ο διάδοχός του Μελέτιος Μεταξάκης ἦταν κληρικός μὲ πολλὰ προσόντα, δραστήριος, μορφωμένος καὶ μὲ ἀξιόλογη ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δράση, τόσον σὲ θέματα τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅσον καὶ σὲ προβλήματα τῆς 'Ορθόδοξης 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας.

Εὑρῆκε «στὰ ἔκκρεμῆ» καὶ τὸ ζήτημα τῆς Αἰγίνης καὶ θέλησε νὰ ἐπιληφθῆ προσωπικῶς. 'Επῆγε λοιπὸν στὴν Αἴγινα, ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωινὸ τοῦ 1918, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν διάκο του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν μετέπειτα Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως 'Αθηναγόρα.

Βρῆκε τὸν Νεκτάριο νὰ σκάβη μὲ τὸ τσαπὶ καὶ τοῦ κακοφάνηκε. Τὸν βρῆκε γέροντα, κακοντυμένο, νὰ ἱδρωκοπᾶ στὴ σκληρὴ δουλειὰ μὲ χέρια λασπωμένα. Τοῦ ἔκανε μερικὲς συστάσεις. Τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ καὶ δίκαιο αὐτός, ἕνας δεσπότης, νὰ χάνει τὸν καιρό του σέ δουλειὲς χειρώνακτες, διέταξε νὰ ἐμφανιστοῦν μπροστά του ὅλες οἱ καλόγρηες, ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος κι ἀφοῦ ρώτησε γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο μὲ αὐστηρὸ ἀνακριτικὸ ὕφος, κούνησε τὸ κεφάλι αἰνιγματικὰ κι ἔφυγε.

'Αρχικῶς, ὁ Μελέτιος ἔδειξε ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς διαβολὲς ἐναντίον τοῦ Νεκταρίου, εἰς τὸ τέλος, ὅμως, ἀντελήφθη τὴν πραγματικότητα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔζοῦσε στὴν Αἴγινα μία ξένη γυναικα (ἦταν ἀπὸ τὴ Σίφνο), ἡ ὁποία ἦταν χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ἕναν ἥσυχο ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε καφενεῖο. Εἶχαν ἀποκτήσει μία κόρη. 'Η γυναίκα ἐκείνη ἐλέγετο Εἰρήνη Φραγκούδη, ἀλλὰ ἦταν περισσότερο γνωστὴ μὲ τὸ παρωνύμιο «'Η Κερού», ἐπειδὴ ἔτρεχε στὰ πανηγύρια καὶ πωλοῦσε κερὶ καὶ λιβάνι. Ἔλεγαν τότε στὴν Αἴγινα ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπασχόλησις, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ κέρδους, ἦταν τὸ κάλυμμα ἄλλων δραστηριοτήτων τῆς «Κεροῦς», ὄχι καθαρῶν, στὶς ὁποῖες ἤθελε νὰ παρασύρη καὶ τὴν κόρη της Μαρία, ἡ ὁποία ἔμενε μὲ τὸν πατέρα της καὶ ἦταν κορίτσι ἠθικὸ καὶ καλό. 'Επειδὴ ἀνθίστατο στὴν βρώμικη «προαγωγή» ὅπου τὴν ἔσερνε ἡ μητέρα της, μία φορὰ τὴν χτύπησε ἄσχημα καὶ μία ἄλλη τῆς ἔδωσε νὰ φάη ζαχαράτα, ποὺ εἶχαν μέσα φαρμάκι. 'Εν τῷ μεταξὺ καὶ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας δὲν μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύση ἀποτελεσματικὰ καὶ τὸ κορίτσι — θὰ ἦταν τότε 16 ἐτῶν — προσέφυγε στὸ μοναστήρι, εἶδε τὸν Νεκτάριο καὶ τὸν ἐξελιπάρησε νὰ τὴν πάρη ὡς ὡς ὑπηρέτρια τῶν καλογραιῶν. 'Ο Θεόκλητος 'Αθηνῶν εἶχε δώσει τὴν ἔγκρισί του

Τὴν πῆραν ὡς δόκιμον καὶ πρόσεχε σὰν μητέρα της, τὴν ἡγουμένη ὁσία Ξένη. 'Αλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ κόρη δὲν ἦταν ἀπόλυτα συνεπὴς στὸν ὀρθὸ δρόμο, γιατὶ συχνὰ εὕρισκε λόγους καὶ προσχήματα καὶ κατέβαινε κάτω στὸν πατέρα της κι ἔλειπε μέρες ἀπὸ τὴν μάντρα τῆς Μονῆς.

'Η μάνα της, «ἡ κερού», πήγαινε κι ἐρχόταν στὸ μοναστήρι κι ἄλλοτε ἔβριζε, ἄλλοτε φορτωμένη πρόσφορα, λάδι κι ἀποκέρι κατηφόριζε καλμαρισμένη γιὰ τὰ ἔργα της τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀπαίσια.

Ἕνα πρωῒ πῆγε στὸ μοναστήρι μισομεθυσμένη, ἔζήτησε νὰ ἰδῆ τὴν ἡγουμένη καὶ νὰ πάρει μαζί της ἀμέσως τὴν θυγατέρα της.

—Ἤ μοῦ τὴ δίνεις τώρα ἀμέσως, στὸ μινοῦτο, νὰ φυγουμε, ἢ θὰ σᾶς κάψω σα δαδὶ ἐδῶ μέσα! φρύαξε μὲ μάτια ἐρεθισμένα, κατακόκκινα πού σπίθιζαν καὶ πετοῦσαν φλογες.

Φυσικὰ ἡ ἡγουμένη ταράχτηκε, ἀνησύχησε, ἔτρεξε ρώτησε τὸν σεβασμιώτατο κι αὐτὸς για νὰ τὴν προστατέψει ἀπὸ τὰ νύχια μιᾶς τέτοιας μητέρας, ἀρνήθηκε. Μιὰ καὶ δὲν τὸ ἤθελε καὶ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσε μήτε ἡ ἴδια ἡ Μαρία...

Ἔφυγε «ἡ κερού» βρίζοντας καὶ ἀπειλώντας ὅτι θὰ φερει σεισμό, ὅτι θὰ φέρει «καπάκι» τοὺς πάντες.

Καὶ πραγματικὰ ἀναστάτωσε τὸ σύμπαν.

Κατώρθωσε νὰ φθάση μέχρι τοῦ ἀρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ νὰ παίξη ἕνα δρᾶμα ὑποκρισίας.

—Ἀφέντη μου, Δεσπότη, σῶσε με, μοῦ ξελόγιασαν τὸ μοναδικό τέκνο ποὺ μοῦδωσε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, μοῦ τὸ ξελόγιασαν καὶ τὸ κατάστρεψαν. Ἄχου ἡ ἔρημη, ἄχου...

—Ποιὸς στὸ ξελόγισσε;

—Ποιὸς ἄλλος, αὐτὸς ὁ καλόγερος στὴν Αἴγινα, ὁ Ντεκτάρης ποὺ τάχα ἀσκητεύει καὶ συντραβᾶ τὰ ἄπραγα κορίτσια και τὰ σπρώχνει στὸ χαμό.

—'Ο Νεκτάριος!

—Μάλιστα αὐτός. Μαζὶ μὲ τὴν κομπανία του.

'Εν συνεχείᾳ πῆγε στὸν ἀνακριτή, νὰ καταγγείλη μὲ τὴν ἴδια ἠθοποιΐα ὅτι τῆς εἶχαν ξελογιάσει τὸ παιδί.

—Καλά, πῶς σοῦ τὴ ξελόγιασε ὁ καλόγερος;

—Μὰ θέλει ἐπιστήμη γιὰ νὰ τὸ καταλάβεις, ἀφέντη μου, Ἕνεκα ἡ θρησκεία. Μὲ τὰ κόλπα τῆς Παράδεισος, ἀπὸ δῶ μοῦ τὄχε τὸ κορίτσι, ἀπὸ κεῖ μοῦ πήγαινε, μοῦ τὸ πῆρε. Λίγο τὰ θρησκευτικά, λίγο τὰ ζαχαρᾶτα... μοῦ τὸ ἄρπαξε, τὄρριξε μὲ τις ἄλλες τὶς παστρικὲς καὶ τώρα κλάψε με, παλληκάρι μου. Εἶμαι δυστυχισμένη, ξεφτίδι τοῦ παραδαρμοῦ... Ἄχου, ἄχου... Αὐτὸ τὸ λελούδι, τὸ μονάκριβο τέκνο, μοῦ τὸ πῆραν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, μοῦ τὸ ξελόγιασαν, μοῦ τὸ ξεστράτισαν ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμο.

—Ποιός;

—Ποιὸς ἄλλος, αὐτὸς ὁ διαβολοκαλόγερος τῆς Αἴγινας, ὁ Νεκτάρης, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνε νὰ πατοῦσε τὸ πόδι του στὸ νησι.

Ὅπως ὁ Μελέτιος, ἔτσι καὶ ὁ ἀνακριτὴς ξεγελάστηκαν, μὴ μπορώντας νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ μέγεθος τῆς ὑποκρισίας.

Ὅταν ὁ Μελέτιος ἔφθασε στὴν Αἴγινα, ἐζήτησε νὰ μείνη μόνος μὲ τὸν Νεκτάριο, στὸ σαλόνι τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ 'Ιωάννη Σιμαντώνη, κοντὰ στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Παναγίας.

—Θἄπρεπε νὰ ντρέπεσαι, ἔκανε ἔξω φρενῶν ὁ Μελέτιος στὸν Νεκτάριο, μόλις ἔμειναν μόνοι. 'Η ἀποστολή σου δὲν εἶναι ν' ἀναμιγνύεσαι μὲ γύναια καὶ καλόγερους. Καταρράκωσες τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα. Ἔχω 7 καταγγελίες. Αἴσχος. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω... Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω... Θὰ σοῦ στείλω τὸν ἀνακριτή...

Καὶ τὸν ἔστειλε. Ἦρθε κι' αὐτὸς λίγες μέρες ἀργότερα καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ μοναστήρι.

'Ο Ἅγιος τὸν δέχτηκε στὸ γραφεῖο του.

—Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε ἤρεμα.

—Βρὲ καλόγερε, δὲν ντρέπεσαι; Χαρέμι τὸ ἔκανες ἐδῶ πάνω καὶ δὲν κοκκινίζεις; Ποῦ εἶναι τὸ πηγάδι ποὺ ρίχνεις τὰ μούλικα, ποὺ σκαρώνεις μὲ τοῦτες ἐδῶ τὶς ρασοφόρες, τὶς παστρικές σου;

'Ο Ἅγιος 'Ιεράρχης κοίταξε περίλυπος. Πῆγε νὰ πῆ κ[illegible] 'Αλλὰ μετάνοιωσε. Σήκωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανό.

—Ἄσε τὰ θεατριλίκια, τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτὴς καὶ μίλα. Τίποτε ὁ Ἅγιος.

—Δὲν μιλᾶς; φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ ἀνακριτης.

—Δὲν μιλᾶς; οὔρλιαξε. Πές μου ποῦ εἶναι τὸ πηγάδι ρίχνεις τὰ μούλικα γιατὶ θὰ σοῦ μαδήσω τὰ γένια τρίχα — [illegible] Τίποτα ὅμως ὁ Ἅγιος.

—Δέ μιλᾶς; φρύαξε τώρα ὁ ἀνακριτής τρίτη φορά. [illegible] σηκώθηκε ἀπειλητικά.

—Πές μου ,τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, ποῦ εἶναι το πηγάδι τὰ βρέφη ποὺ ρίχνεις ἐκεῖ, γιατὶ θὰ σὲ πατήσω στὸ λαιμό, σέ ρίξω χάμου καὶ θὰ σοῦ ξερριζώσω μία πρὸς μία τὶς τρ[illegible] ἀπὸ τὰ γένεια σου, παλιάνθρωπε.

—Σεβασμιώτατε... φώναξε λυγμικὰ ἡ ὁσία Ξένη. Τί[illegible] τοῦ κάκου. Ἔχοντας στραμένο τὸ βλέμμα ψηλὰ ἔμεν ἐάκίνητο Σίγουρα προσευχόταν.

Ζήτησε τότε καὶ ἀνέκρινε μία πρὸς μία τὶς μοναχὲς ἄλλο δωμάτιο. Πῆγε καὶ στὶς ἄρρωστες, πῆγε καὶ σὲ μία πα[illegible] λυτη, πιασμένη, τὴν Εὐνίκη, ποὺ τελευταῖα χρημάτισε 'Η[illegible] μένη. Διέταξε τοὺς γωροφύλακες νὰ σηκώσουν τὶς κουβέρ[illegible] της μὴ τυχὸν κι ἔκριβε κανένα ἀρτιγέννητο!

Τελικὰ ξανάρθε πάλι στὸν γέροντα.

—Αὔριο θὰ σὲ ρίξω στὸ μπουντρούμι, στὴ φυλακή, πε[illegible] γερε, κατέληξε μὲ λύσσα. Θὰ στείλω τὸν ἰατροδικαστὴ γιὰ [illegible] ματικὴ ἔρευνα. Θὰ σᾶς περάσει ἀπὸ σωματικὴ ἐξέταση ὅλ[illegible] ἐδῶ, ἔκώυλα κορμιά...

'Αλλοίμονό σου, γέρο πασσᾶ. Πρῶτα θὰ ἐξετάσει [illegible] κοπέλλα ποὺ ξεπλάνεψες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τὴν Φραγκούδη.

—'Ο Θεὸς γνωρίζει ἐὰν ὅσα λέγεις εἶναι ἀληθῆ.

—Τὸν κακό σου τὸ καιρό!

Εἶπε, εἶπε, φώναξε ἀπείλησε τοὺς πάντες καὶ τὰ κάνε[illegible] νὰ φύγει σὰν ἀστραπή, σὰν κεραυνός.

Θοῆνος ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ μοναστήρι. Γοερός, ἀπέλπι[illegible] νος θρῆνος.

—Νὰ τὸν καταγγείλουμε, σεβασμιώτατε, κράξε τότε [illegible] μανιάτισσα μοναχὴ τὴν Κίττα τῆς Μάνης, ποὺ δὲν τὸ σήκω[illegible] ἡ ψυχή της τέτοιον ἐξευτελισμό. Δέν ὑπάρχει λοιπὸν στὴν [illegible] λόδα δικαιοσύνη δὲν ὑπάρχει τίποτα, ἔτσι ὅποιος θέλει ξεκιν[illegible] νὰ μᾶς πατήσει στὸ σβέρκο;

'Ο γέροντας ἔστρεψε τότε κι ἔρριξε γαλήνιο βλέμμα [illegible] ἀγανακτισμένη της μορφή.

—'Ο Θεὸς, παιδί μου, διευθύνει τὰ πάντα. Χωρὶς τὸ [illegible] λημά του τίποτε δὲν γίνεται. Μὴν κλονίζεσθε, μὴ χάνετε τὴν [illegible] μονήν σας. Σπεύσατε εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸν ναὸν νὰ δοξάσετε [illegible] πανάγιον Ὄνομά Του, τούτων πάντων ἕνεκεν.

—'Αλλὰ σεβασμιώτατε, πετάχτηκε τότε μιὰ ἄλλη ἀπ[illegible] Μέθανα, δὲν ἔπρεπε νὰ πεῖτε τουλάχιστον δυὸ λόγια; Ἔτσι [illegible] χως ἀπολογία τὸν ἀφίσατε νὰ σκορπᾶ τέτοιες συκοφαντίες;

—Ὑπὲρ ἐμαυτοῦ οὐκ ἀπολογήσομαι. Προσευχηθεῖτε [illegible] τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Διαβλέπω ἐπ' αὐτοῦ θάσανον. Προσευ[illegible] θεῖτε, παρακαλῶ. Καὶ δι' αὐτὸν ἐσταυρώθη ὁ Κύριος.

Καὶ σήκωσε πάλι τὸ βλέμμα ψηλὰ κι' ἀπόμεινε ἀσάλευ[illegible] 'Αλλὰ ἐξεδηλώθη ταχύτατα ἡ Θεία Δίκη...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

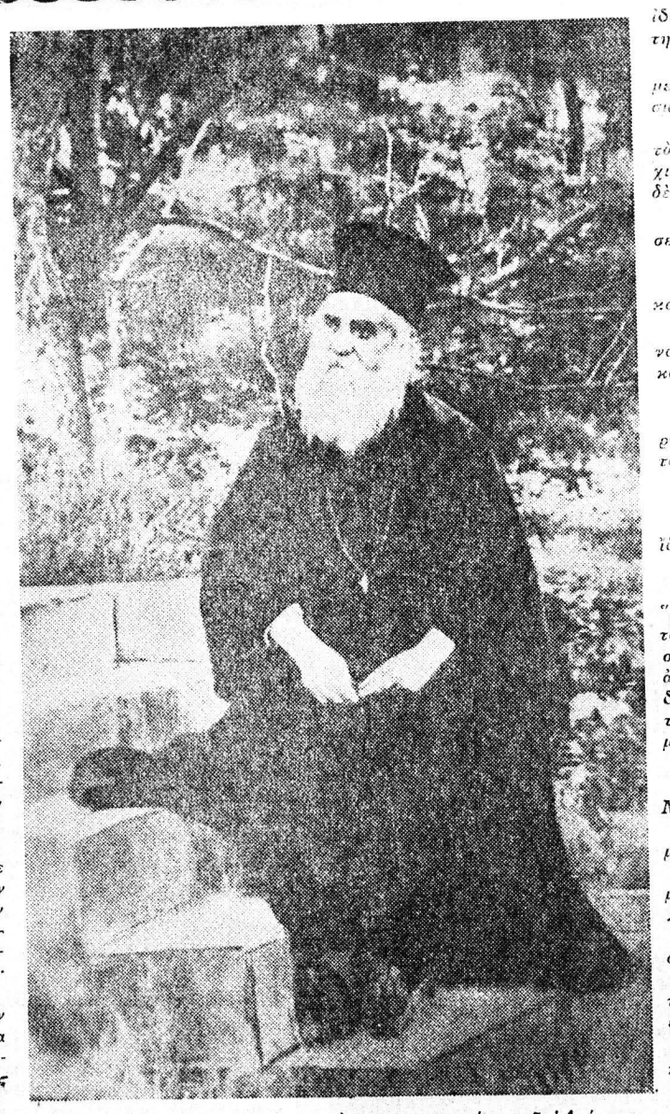

Μία ἀπὸ τὶς πλέον ἐκφραστικὲς φωτογραφίες τοῦ 'Αγίου, στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴν Αἴγινα. Γαλήνιος, ἤρεμος, ἐδέχετο τὸν φοβερὸ καὶ ἀπίθανο κατατρεγμό, ἀτενίνίζοντας μακριά...

Τὰ σημερινὰ παιδιὰ ἀγνοοῦν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν Ναζισμό!

Μία νέα ταινία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ

ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ. Μία ταινία γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ «ἔργο» τοῦ 'Αδολφου Χίτλερ προβάλλεται αὐτὴ τὴν περίοδο στοὺς κατάμεστους ἀπὸ θεατὲς κινηματογράφους τῆς Γερμανίας. 'Ο τίτλος τοῦ φίλμ, ποὺ διαφημίζεται σὰν ἡ μοναδικὴ «ὁλοκληρωμένη δουλειὰ γιὰ τὸν Φύρερ», εἶναι: «Χίτλερ — μιὰ καρριέρα». Δημιουργός τῆς ταινίας εἶναι ὁ Γιοακίμ Φέστ, βιογράφος τοῦ Χίτλερ καὶ βοηθὸς ἀρχισυντάκτου στὴν ἐφημερίδα «Φρανκφούρτερ 'Αλμάϊνε Τσάϊτουνγκ».

'Η ταινία διαρκεῖ δυόμισι ὧρες καὶ περιλαμβάνει ἔγχρωμα ἐπίκαιρα τῆς ἐποχῆς κινηματογραφημένα ἀπὸ τὴν Εὐα Μπράουν, ποὺ ἀνακαλύφτηκαν μόλις τὰ τελευταῖα χρόνια. Περιέχει ἀκόμα καὶ μερικὰ σπάνια κινηματογραφημένα στιγμότυπα ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ 'Εθνικοσοσιαλιστικοῦ Κινήματος.

'Αλλὰ τὸ κεντρικὸ θέμα τῆς ταινίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ 'Αδόλφος Χίτλερ, οἱ ψυχολογικὲς μεταπτώσεις του καὶ ἡ πορεία τῆς καρριέρας του. Τὸ φίλμ παρακολουθεῖ τὸν ἄνθρωπο ποὺ αἱματοκύλησε τὸν κόσμο, ἀπὸ τὰ ταπεινὰ παιδικά του χρόνια στὴν Αὐστρία, μέχρι τὴν ἀνάδειξή του σέ κυρίαρχο τῆς Εὐρώπης, περνώντας ἀπὸ τὰ μεταβατικά του στάδια σὰν μπογιατζῆ καὶ λοχία πρὶ παραπονιόταν ὅτι «ἀπὸ τὸν στρατὸ ἀπουσίαζε ἡ ἡγεσία».

'Η ταινία διανθίζεται ἀπὸ τὶς συγκλονιστικὲς σέ ὄγκο συγκεντρώσεις, τὶς θεαματικὲς στρατιωτικὲς παρελάσεις καὶ τὶς ἐμφανίσεις τοῦ Χίτλερ μπροστὰ στὸ γερμανικὸ λαό, ὅπου συνήθιζε νὰ δημιουργεῖ ἔνταση στὸ πλῆθος, περιμένοντας, πρὶν ἀρχίσει νὰ ἐκφωνεῖ τοὺς λόγους του νὰ πέσει μιὰ σιωπὴ θανάτου ὁλόνυρά του.

Πῶς ἀντιδρᾶ σήμερα τὸ κοινὸ μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ πρὶν σαράντα χρόνια ἔκανε τὸ λαὸ νὰ παραληρεῖ καὶ νὰ ἐκστασιάζεται; Πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν θεατῶν ποὺ κατακλύζουν τοὺς γερμανικοὺς κινηματογράφους εἶναι νέοι ποὺ δέν ἔχουν προσωπικὲς ἀναμνήσεις καὶ βιώματα ἀπὸ τὸ Τρίτο Ράϊχ. .Η σημερινὴ γενιὰ τῶν Γερμανῶν δέν φαίνεται νὰ ὑποκύπτει πάντως, στὴν ἀναμφισβήτητη δημαγωγικὴ ἀκτινοβολία ποὺ διέθετε ὁ Χίτλερ.

Οἱ νέοι τοῦ 1977 ἀντιμετωπίζουν μὲ κριτικὴ διάθεση τοὺς ἡγέτες καὶ δὲν εἶναι πιὰ διατεθειμένοι νὰ δεχτοῦν «σωτῆρες» ποὺ θὰ ἀποφασίζουν γιὰ τὴ μοίρα τους. Οἱ φράσεις τοῦ Χίτλερ φαίνονται στοὺς νέους Γερμανοὺς κενές ἀπὸ περιεχόμενο καὶ οἱ πόζες του, ἁπλῶς γελοῖες.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΦΙΛΜ

Ὅμως, παρὰ τὴν στάση τῆς νέας γενιᾶς ἀπέναντι στὸν Φύρερ, τὸ φίλμ δὲν παύει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνο, ὅπως τόνισαν καὶ οἱ κινηματογραφικοὶ κριτικοὶ τῆς Γερμανίας. Γιατί, ἐνῷ ὑποτίθεται ὅτι παρουσιάζει τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χίτλερ, δὲν ἀναφέρει πουθενὰ τὶς συνθῆκες, μὲ τὶς ὁποῖες ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία, οὔτε δείχνει τὴν φρικαλεότητα τοῦ ναζιστικοῦ καθεστῶτος.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ταινίας, ἡ λέξη «στρατόπεδο συγκεντρώσεως» ἀναφέρεται μόνο μιὰ φορά, ἐνῷ προβάλλονται ἐλάχιστες σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἀπανθρωπιὰ αὐτῶν τῶν στρατοπέδων, ποὺ ἀποτέλεσαν τὴ ντροπὴ τῆς ἀνθρωπότητας.

Σπάνιες εἶναι οἱἀναφορὲς στὴν τρομοκρατία ποὺ ἀσκοῦσαν τὰ 'Ες—"Ες, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε μία σκηνή, ποὺ νὰ δείχνει πῶς οἱ Ναζὶ ἐξώντωσαν κάθε πολιτικὸ ἀντίπαλό τους, στὴν Γερμανία, ἢ πῶς ἀνάγκασαν τοὺς Γερμανοὺς διαφωνοῦντες μὲ τὴν «ἰδεολογία» τους, νὰ ὑποκύψουν καὶ νὰ ὑποταγοῦν στὴ νέα τάξη πραγμάτων.

'Η ἀπόκρυψη τῆς χιτλερικῆς βαρβαρότητας ἀπὸ τὸν Γιόακιμ Φέστ φανερώνει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν «νοσταλγία γιὰ τὸν Χίτλερ», ποὺ σαρώνει τὸν τελευταῖο καιρὸ τὴν Γερμανία. Ἄρχισαν νὰ πωλοῦνται δίσκοι μὲ τοὺς λόγους του καθὼς ἐπίσης καὶ γραμματόσημα καὶ νομίσματα τῆς ἐποχῆς του. Ἐνῷ, ὅμως, ἡ Γερμανία φαίνεται νὰ νοσταλγεῖ τὸν Φύρερ της, κανεὶς δὲν κάνει λόγο γιὰ τὴν ἀπάνθρωπη «ἰδεολογία» τῶν Ναζὶ καὶ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Χίτλερ ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία, κάνοντας μιὰ πρωτοφανῆ κατάχρησή της.

Σύμφωνα μὲ μία ἔρευνα ποὺ ἔκαναν οἱ ἐκδότες τοῦ «Τρίτου Γίεγκοσμίου Πολέμου», μιᾶς σειρᾶς βιβλίων, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸν Χίτλερ καὶ τελειώνουν στὸν "Ιντι 'Αμίν Νταντά, τὰ δύο τρίτα τῶν ἀναγνωστῶν εἶναι κάτω τῶν 35 χρονῶν καὶ γνωρίζουν ἐλάχιστα γιὰ τὸ τί σημαίνει στὴν πραγματικότητα Τρίτο Ράϊχ.

Οἱ τηνέητζερς ξέρουν ἀκόμα λιγότερο γι' αὐτὴν τὴν ἱστορικὴ περίοδο. Σέ μία ἔρευνα ποὺ ἔγινε σ' ὁλόκληρη τὴν Γερμανία στὸ ἐρώτημα «Τί γνωρίζετε γιὰ τὸν Χίτλερ», παιδιὰ ἀπὸ 10 μέχρις 23 χρονῶν ἔδωσαν ἀπαράδεκτες ἀπαντήσεις, ποὺ ἀντικατοπτρίζουν, ὅμως, τὴν ἀδυναμία τῆς παιδείας νὰ δώσει τὴν πραγματικότητα στὴ νέα γερμανικὴ γενιά.

«'Ο Χίτλερ βοήθησε τοὺς Γερμανοὺς μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ μετὰ ἔγινε ἁπλὸς πολίτης», ἦταν ἡ τυπικὴ ἀπάντηση.

Γιὰ τὴν γενιὰ αὐτή, ποὺ ζεῖ μέσα στὴν ἄγνοια τῆς πιὸ σημαντικῆς πτυχῆς τῆς σύγχρονης ἱστορίας ἡ ταινία τοῦ Γιοακίμ Φέστ συμβάλλει στὴ συσκότιση τῆς πραγματικότητας.

Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἑβδομαδιαῖο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς ἄκρας δεξιᾶς «Ντοῦτσε Νάτιοναλ Τάϊτουνγκ» ἔγραψε ἐγκωμιαστικὲς κριτικὲς γιὰ τὴν ταινία σημαίνει ὅτι ἀθέλητά του ἴσως ὁ Γιοακίμ Φέστ ταυτίστηκε μὲ τοὺς νεοναζιστές, ποὺ ἐδῶ καὶ ὁκετὸ καιρὸ προσπαθοῦν νὰ προβάλουν σὰν μύθο τὴν γενοκτονία τῶν ἕξη ἑκατομμυρίων 'Εβραίων καὶ τὰ ἄλλα ἐγκλήματα τοῦ Τρίτου Ράϊχ.

ΠΟΙΟΤΗΤΑ καὶ ΚΑΛΕΣ ΤΙΜΕΣ θὰ εὕρετε δι' ὅλα τὰ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ ΜΟΝΟΝ στὰ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΧΑΡ. & Ι. ΚΑΓΙΑΦΑΣ

Ἑρμοῦ 14—Αἰόλου 68

ΠΑΤΡΑΙ —ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Παιδικὸ δωμάτιο τὸ κελλὶ τῆς φυλακισμένης μητέρας

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ ('Ιδ. 'Υπ.). Σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο οἱ φυλακισμένες μητέρες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν μαζί τους τὰ παιδιά τους, τὰ ὁποῖα, συνήθως εἰσάγονται σέ κάποιο ἵδρυμα.

Ὅμως στὶς Γυναικεῖες Φυλακὲς τῆς Φρανγκφούρτης οἱ ἐγκλειστες ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ ἔχουν κοντά τους τὰ παιδιά τους.

'Από μιᾶς ἀπόψεως αὐτὸ τὸ προνόμιο εἶναι καὶ σωστὸ καὶ ἀν θρώπινο. 'Αλλὰ τί πρόκειται νὰ στοιχίση στὸ παιδί, ἀγόρι ἢ κορίτσι, ἡ παιδικὴ αὐτὴ ἡλικία ποὺ θὰ περάση στὶς φυλακές;

Μὲ ἄλλα λόγια εἶναι ἕνα προνόμιο— δίκοπο μαχαίρι! Γιατὶ ναὶ μὲν ἡ μητέρα δὲν τὸ στερεῖται τὸ παιδί της, ἀλλὰ ποιὲς θὰ εἶναι οἱ ἐπιπτώσεις στὸ παιδί;

'Η φυλακισμένη τῶν φυλακῶν τῆς Φρανγκφούτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατήση κοντά της ἕως τὰ ἕξη χρόνια του τὸ παιδί της. Θὰ περάση μαζί της ὅλη τὴν τρυφερὴ παιδική του ἡλικία. Τὸ παιδικό του δωμάτιο εἶναι τὸ κελλὶ τῆς μητέρας του. Ἕνα κελλὶ θὰ θυμᾶται σὲ ὅλη του τὴν Ζωή. Εἶναι ἄρα γε ἀνθρώπινο νὰ προσφερθῆ μιὰ τέτοια ἀνάμνησι σὲ ἕνα παιδί;

'Η γερμανικὴ δικαιοσύνη, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ δώση στὶς φυλακισμένες τὰ παιδιά τους, δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμα νὰ ἀποκριθῆ. Ἄρχισε ἕνα «πείραμα» ποὺ κανεὶς δὲν γνωρίζει ποιὰ τὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματά του.

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἀποκαλυφθοῦν στὸ μέλλον. Στὸ μεταξὺ τὸ πείραμα συνεχίζεται.

Τὸ ἐγερτήριο στὶς φυλακὲς τῆς Φρανγκφούρτης σημαίνει στὶς 6 τὸ πρωῒ ἡ φυλακισμένη σηκώνεται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Δέν πρέπει νὰ ξυπνήση τὰ παιδιά της, τὸν Μπέρντ καὶ τὸν Πέτερ, τεσσάρων καὶ πέντε ἐτῶν. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν τὰ σίδερα στὰ παράθυρα, τοῦτος ὁ χῶρος θὰ ἐμοιαζε μὲ δωμάτιο καὶ ὄχι μὲ κελλί φυλακῆς.

'Ο Μπέρν καὶ ὁ Πέτερ κοιμοῦνται στὰ κρεβατάκια τους, ποὺ βρίσκονται ἀπέναντι ἀπὸ ἐκεῖνε τῆς μητέρας τους. Στὴν φυλακισμένη ἔχει παραχωρηθῆ ὁλόκληρο κελλί, γιὰ νὰ μοιράζονται μὲ τὰ παιδιά της.

'Η φυλακισμένη ἀφοῦ πάρη μέρος στὸ πρωϊνὸ πρόγραμμα τῆς φυλακῆς, ἐπιστρέφει στὸ κελλί της γιὰ νὰ ξυπνήση τὰ παιδιά της. Θὰ τὰ βοηθήση νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ ντυθοῦν. Κατόπιν θὰ τὰ ντύση καὶ θὰ πάη μαζί τους νὰ πάρη τὸ πρόγευμα: γάλα, βούτυρο καὶ ψωμί γιὰ τὰ παιδιά, καφέ, ψωμὶ καὶ μαργαρίνη γιὰ τὶς μητέρες.

Στὶς 7.30 τὸ πρόγευμα ἔχει τελειώσει. 'Η μητέρα φιλᾶ τὰ παιδιά καὶ πηγαίνει νὰ ἀναλάβη τὴν καθημερινὴ καθωρισμένη ἐργασία, ποὺ κάνουν οἱ φυλακισμένες: πλύσιμο, ραπτικὴ χειροτεχνία κλπ.

Στὸ διάστημα ποὺ ἡ μητέρα ἀπασχολεῖται, τὰ παιδιὰ εἶναι ἐλεύθερα νὰ παίξουν, ὅσα, βεβαίως, δὲν εἶναι μωρά. Γιατὶ οἱ περισσότερες φυλακισμένες ἔχουν μωρὰ ἢ μέχρι ἡλικίας τρισήμισυ ἐτῶν.

Τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ μὲ τὴν συνοδεία μιᾶς δεσμοφύλακος, ποὺ τώρα κάνει χρέη γκουβερνάντας, πηγαίνουν περίπατο ἕως τὸ πάρκο τῆς Φραγκφούρτης. 'Απολαμβάνουν τὴν ἐλεύθερη ζωή, ποὺ στεροῦνται οἱ μητέρες τους. Στὶς παιδικὲς χαρὲς παίζουν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παδιὰ καὶ φυσικὰ κανεὶς δὲν μαντεύει ὅτι ἔχουν φυλακισμένες μητέρες καὶ ὅτι ζοῦν στὸ κελλί μιᾶς φυλακῆς.

Στὶς 11.30 οἱ φυλακισμένες ἔχουν ἕνα διάλειμμα ἐργασίας γιὰ νὰ γευματίσουν. Τρῶνε μαζί μὲ τὰ παιδιά τους. Ἕνα ἐκλεκτὸ γεῦμα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τὴν μητέρα ἐπίσης. Εἶναι μιὰ εἰδυλλιακὴ εἰκόνα ὅπως βλέπει κανεὶς τὶς μητέρες καὶ τὰ παιδιά μαζί. 'Η εὐτυχία λάμπει στὰ πρόσωπά τους. Κάπου ἔξω ἀπὸ τὶς φυλακὲς ἕνας σύζυγος καὶ πατέρας ἐργάζεται γιὰ τὸ αὔριο, μετὰ τὴν ἀποφυλάκισι τῆς γυναίκας του.

Στὶς 13 ἡ ὥρα οἱ